

Odkaz na originál:

<http://www.newstatesman.com/politics/2013/03/youll-never-live-common-people>

Překlad (výtah):

„Byl jsem bezdomovcem od 3. ledna 2009 do 27. dubna 2010 a můžu vám říct – chudoba je jako cizí země. Buď jste tam někdy byli, nebo ne.“

By Alex Andreou Published 06 March 2013 12:50

Představa vlády a většiny lidí je taková, že tím, co člověk potřebuje, aby se dostal z pasti chudoby, je prostě sebrat síly a pustit se do toho.

Do bezdomovectví mě uvrhla kombinace různých okolností – majitel bytu mi nevrátil kauci, byl jsem dlouhodobě nemocný, měl jsem za sebou drsný rozchod s přítelkyní a změnil jsem práci – najednou jsem skončil bez prostředků. Nemohl jsem žádat o podporu nebo dávky, protože jsem pracoval. Nemohl jsem žádat o příspěvek na bydlení nebo sociální byt, protože zde nemám trvalé bydliště. Nemohl jsem hledat nájem, protože jsem neměl prostředky na zaplacení kauce a nájmu dopředu.

Přespával jsem ve smrdutém spacáku v práci, ve skladu plném krys. Vlastně jsem nikdy nerozuměl chudobě – až do onoho osudného dne. Myslel jsem, že to znamená mít toho málo v ledničce nebo vyhrabávat z pokladničky na konci měsíce drobné, nebo nemoci si koupit ani základní vybavení domu. Ale pak jsem neměl žádnou ledničku, žádnou pokladničku, žádný dům, nic.

Strašně jsem se styděl za to, jak jsem selhal, a většině přátel jsem tak neřekl o své situaci nic. Nechtěl jsem, aby mě zvali k nim, abych se najedl. Přišel bych k nim bez láhve vína, k narozeninám bych jim nemohl ani poslat blahopřání. Brzy se naše kontakty ustavily do podoby tiše vyjednaného vyhýbání se jeden druhému.

Být chudým je hrozně drahé – stahuje vás to pod vodu a drží vás to tam. Když pracujete v centru Londýna, máte dvě volby: platit šílené jízdné, nebo předraženou garsonku. Malé obchůdky v centru jsou výrazně dražší než velké supermarkety, ke kterým je ale třeba dojet. Elektřina a plyn jsou strašně drahé. Banka vám nepůjčí a nebankovní půjčku musíte vrátit v mnohonásobné výši. Šestero nekvalitních bot, z nichž vám každé vydrží tak měsíc, stojí dvakrát tolik než jedny kvalitní, které budete mít roky.

Během tohoto období jsem se chodil sprchovat do veřejných sprch na nádraží za 3,5 libry (později 5 liber). Celý týden jsem šetřil drobné, abych si mohl v neděli vyprat oblečení v drahé prádelně. Myslím, že jsem za tuto základní hygienu v té době utratil asi 2 000 liber. Bylo to víc, než bych zaplatil za kauci a jeden nájem – ale neměl jsem volbu, nemohl jsem si dovolit v práci vyčínat. Denně jsem vstával v šest, šel jsem se na nádraží osprchovat, obléci a vrátil jsem se zpět, předstíral jsem, že „otvírám“ lidem, kteří už čekali. Předstírání byla moje práce na plný úvazek, stud byl mým koníčkem.

Nic mi nepřijde směšnější než politikové nebo celebrity, kteří se v televizních pořadech snaží zkoušet, jaké to je žít s malým týdenním příjmem a na konci říkají: Ty jo, je to fakt těžké, ale dá se to. Taková nesmyslná cvičení ignorují kumulativní efekt chudoby, oni totiž nikdy nezačínají z pozice prázdné kuchyňské linky, totálního zadlužení, obnošených šatů a dřevých bot. Neví, jak šílenou dírou do rozpočtu je návštěva zubaře nebo narozeniny dítěte. Ignorují také základní psychologický rozdíl mezi tím, vědět, že to za týden skončí a tím „tohle možná nikdy neskončí a možná bude ještě hůř.“ Politik, který navštěvuje chudé, není ničím jiným než bohatým turistou na depresivním safari ve vzdálené zemi.